

Christer jobbade 35 år i Afrika - Del 1

Veteran bland fältarbetare

– Jag är nog veteranen bland fältarbetare i Afrika och den fiskare som jobbat längst där, säger Christer, som totalt arbetade, för kortare eller längre tider, i 20 olika nationer under 35 års tid på den afrikanska kontinenten.

BJÖRKÖ Christer Alexandersson bor i sin mormor och morfars gamla gård, beläget på Västergård, i den norra delen av samhället. Huset är enormt stort, byggt 1902. Då vi sitter där i vardagsrummet och pratar lägger jag märke till ett svartvitt kort på väggen. Det är GG 700 Cap Bon, Sidas fiskefartyg i Tunisien, båten där Christer Alexandersson var skeppare ombord i sex år.

– Projektet att lära tunisier att fiska var från början väldigt kritiserat i tidningar, som Expressen, men sett i det långa loppet blev projektet bra. Det fortsätter än i dag och är kanske bland de mest lyckade i Sidas historia, anser han.

Ett brev förändrade allt

Christer tog realexamen 1959. Tanken därefter var att bli maskinchef. Christer blev antagen till utbildningen och mönstrade på som fartygsmekaniker. Livet tog dock en annan vändning när han i New Orleans fick motta ett brev från sin far, Elon Alexandersson. Pappan hade köpt en fiskebåt och reserverat en plats ombord åt sin son.

– På Valborg 1960 började jag på pappas gamla träbåt, som jag varit med på de tre somrarna innan. År 1961 fick vi så stålträlaren GG 365 Älvsborg, berättar han.

Därefter följde militärtjänstgöring och 1963 gifte han sig med, Wivi, från Skåne. År 1965 blev det prat om att köpa en större fiskebåt. De hade fått ett bra bud och Christer ringde sin far, som då var på semester i Italien. Pappan bad, som tur var, dem att vänta eftersom han fått reda på att EG ändrat sina fiskegränser.

– En tid senare blev det snack om att flytta till Danmark, för fiskegränsernas skull, men så blev det aldrig.

Någon gång runt 1966 föll ögonen på en annons där ett

rederi, ägt av shejken av Kuwait, sökte folk till Persiska viken. Båtarna var byggda på det kända fiskebåtsvarvet Ankerlökken Verft, som ligger i Florö i Norge.

Jobbet bestod i att vara skeppare ombord på en dubbelriggad räkrålar. Denna hade en träl på var sin sida, samt en mindre just bakom båten.

Den 1 september 1966 flög Christer till Kuwait och efter ett tag blev han befälhavare ombord på en av åtta likadana trälare. Ett moderfartyg ingick också i flottan och servade de åtta mindre fiskebåtarna med allt som behövdes.

– Vi trälade efter jätteräkor, de var upp till 30 centimeter stora. Räkorna frös vi ombord.

De åtta båtarnas befäl – skeppare, styrmän och maskinister – bestod av 48 norrmän, en dansk samt Christer från Sverige. Med sina 24 år var han yngste man i gänget.

En gång i månaden gick båtarna i land för att utbetala lön till den lokala besättning. En besättning som hade en och en halv betald hemresa per år.

– Frugan var här hemma så jag lämnade henne med en ettåring och en treåring, det var tufft, menar han.

Många olika nationer ombord

De flesta nordborna var inte fiskare utan hade tidigare jobbat på tankbåtar. Därför kunde de inte "böda" trälare. Men Christer och hans besättning kunde alltid laga sina egna redskap och hade därför inga kostnader för dessa.

Åren runt 1967 rädde bistra tider för svensk fiskeriering. Då reste ytterligare fem man härifrån ner till Kuwait.

– Naturligtvis väckte vårt jobb mycket uppståndelse, det var ju ändå en häftig upplevelse, och det blev en hel del artiklar i fiskeritidningarna här uppe.

Christer ombord på fiskebåten Asmak 2 år 1966.

Besättningen ombord bestod av 30 man från 18 nationer. De flesta kom från Iran och Irak, en var till och med statslös.

– De flesta var unga pojkar, 16-18 år gamla, men det fungerade bra. Arbetsspråket var engelska.

Fisket bedrevs i den norra delen av Persiska viken, där det nästan alltid var stiltje. Havet där är inte djupt så de fiskade i regel inte på mer än 10 famnars djup. Säsongen var tre eller fyra månader.

– Räkorna betalades bra så fisket var lönsamt. Jag räknar med att vi fiskade runt 220 ton per båt och år. Allt gick på export – 90 procent till Amerika och 10 till Frankrike. Räkorna kom aldrig iland utan togs oftast omhand ute till havs av nordiska båtar.

Förhållandena för de anställda var fantastiska. Bonus delads ut för varje ton räkor som de fiskade och lönen var bra. Därtill kom, att eftersom besättningen aldrig var iland fanns det inget att slösa bort pengarna på!

Omgiven av beväpnade män

Själva fisket, för en man som var van vid den vrånga Nordsjön, upplevde Christer mer eller mindre som en barnlek.

– Vattnet var grunt så vi hade i regel bara 45 famnar vajer ute. Med den lilla trålen såg vi vad vi fick, fisk eller räkor. Vid ett tillfälle fick vi 12 ton, på samma tid som det tog att röka en cigarett.

Om fisket var lätt var värmen ett kapitel för sig. 50 grader i augusti var inte helt ovanligt så det gällde att börja dagen med att få upp solsegel och lägga is på fångsten när den kom upp. Fångsten förstördes på bara fyra timmar annars. Som mest var han med om 54 grader i skuggan. Christer slog då vad med chiefen om att de kunde steka ägg på plåten, och det gick! Shorts var därför standardklädsel.

– Vattnet höll 37 grader!
Vissa geografiska områden var emellertid lite omtvistade. Utanför Basra, där Eufrat och Tigris rinner ut, hade Christer

funnit ett utmärkt område att fiska. Räkorna höll nämligen till utanför floder, där vattnet var bräckt.

– En morgon vaknade jag med fyra k-pistar riktade mot mig när jag låg i kojen. "Ni är innanför Iraks territorialgräns", sa de till mig. Jag hävdade motsatsen men gränserna var ifrågasatta av nationerna i området.

Det hela löste sig dock men Christer fick styra därifrån fortast möjligt.

En annan dramatisk händelse var när sexdagarskriget bröt ut. Kuwait deltog visserligen inte i striderna men tog emot krigsskadade palestinier så landets befolkning var känslomässigt engagerade. I det läget gjorde Norge och Sverige starka proisraeliska uttalande. Detta ledde till myteri ombord på båten där Christer var skeppare. En man hade fått med sig delar av den övriga besättningen på att ta till handgripligheter mot Björköbon.

– "Sorry, vi måste döda dig", sa han till mig. Som tur var fann jag

TEMA

28 OKTOBER

motor

Vecka 44, den 28 oktober.
Boka din annons redan idag!

Kontakta din säljare eller ring oss på
031-92 45 86.

Torslanda
Tidningen

Wivi, Joakim, Christer och Peter i Kelibia, Tunisien, juni 1968.

mig och sa: "Det är väl okay men hur ska ni sedan ta er hem?" Vi var ju så långt ute så land syntes inte åt något håll och ingen annan mer än jag visste ju hur man gjorde. Då sa mannen: "Vi får nog fundera på det."

Den gången kunde det ha gått riktigt illa men allt löste sig till slut.

Till Tunisien

Hösten 1967 hade Christers fru Wivi sett en annons. Sida sökte folk till ett projekt i Tunisien, där den svenska biståndsorganisationen startat ett projekt 1963. Poängen var nämligen att dit fick hela familjen följa med. Som tur var hade Christer börjat läsa franska på korrespondens och detta tillsammans med att han redan pratade engelska och tyska gav en bra grund att stå på. På juledigheten 1967 fick han ett meddelande om att han kunde komma till Stockholm för att göra ett språktest. Christer fick jobbet och han och frun började lära sig franska. Därtill fick han en intensivkurs i Frankrike. Där hårdpluggades språket fem timmar om dagen, sex dagar i veckan, i sex veckor.

– Allt skedde audiovisuellt och var väldigt pedagogiskt upplagt, minns han.

Men att ta sig ur landet skulle visa sig bli lättare sagt än gjort. Detta var studenter-revoltåret 1968 och gränserna var stängda. En amerikansk student hjälpte honom emellertid över gränsen vid Geneve och den blivande fiskeläraren kom ombord på ett flyg till Tunis på kvällen.

I Tunisien hade fiskarbefolkningen små öppna båtar. Bara några få trälare fanns, de flesta bedrev fiske med garn och krok. Tidigare, under den franska kolonialtiden, hade tonfisk fångats här men nu fångades mest sardiner och lite bottenfisk. År 1965 byggde Sida en hamn, ett sjukhus och en skola för fiske, båtbyggeri samt med utbildning i mekanik.

Fiskebåten Asmak, vilket är arabiska för fisk

Christers uppgift var att lära unga tunisier trålfiske.

– Vi var tre lärare ombord, i början och senare två, och hade ett avlösningschema med tre veckors intervaller. Eleverna hade en veckas fiske till sjöss, i land hade de en veckas träning i vadbinding och en med mekanik och båtbygge. I undervisningen ingick teori i form av matte och navigation.

Första upplägget var naivt med felrekryterad personal och felrekryterade elever, alltså fel från båda sidor, menar Christer. Men detta åtgärdades med tiden och resultatet blev väldigt bra. Tunisien byggde själva ytterligare tio skolor, kallade fiskecenter, med den första som grund.

– Kvantitetsfisket bestod av sardiner och makrill, som fiskades med silltrål och enbåts flyttrål. Men vi fick även en del vitfisk av olika slag.

Som statligt anställda hade de sex veckors semester och kompdagar kunde de ta ut i samband med semestern i Sverige.

– Det var ju ingen poäng med att vara i Tunisien när inte skolorna där var öppna. Sammanlagt kom familjen Alexandersson att bo sex år i Tunisien.

– På tre veckor lärde sig min yngste son att bli arab. När vi flyttade hem sa han: "Varför lämnar vi mitt land?" Men nu har han facebookkontakt med sina gamla kompisar där.

Däremot har han glömt av arabiskan nu.

Officiella handelsspråket var franska och det lärde sig landets barn som andraspråk i skolan. Men hemma pratade de arabiska. Självt hade Christer privatundervisning i början och lärde sig såväl franska och arabiska.

Tillbaka 35 år senare

Sida byggde en stor vägbytare och en ordentlig kaj så anläggningen såg ut som en lagun. Även en stor hamnplan för att sträcka ut nät gjordes. Allt detta gick på 12 miljoner kronor. Längre fram i tiden, i slutet av förra millenniet hittades olja i området så nu är där en supplyhamn.

Sida byggde även tio villor för lärare och rektorer samt tre verkstäder och en väderstation.

– Riktigt fint och allt finns kvar än idag.

Christer och en del av dem som var med på den tiden reste tillbaka 1997, 35 år efter att de kommit dit för att delta i en minnesfest. De fick ett stort mottagande.

– Vi var fyra generationer i min familj som var med. Dessutom kom det första barn, med svenska föräldrar, som fötts där dit, berättar Christer, som en tid var ordförande i svensktuniska vänskapsförbundet.

CONNY ÅQUIST

40-70% PÅ ALL SPORT!

Stadium Outlet: Bäckebo.

Stadium Outlet: Sisjön.

Vard 10-20 Lörd 10-17 Sönd 11-17.

Sport har aldrig varit billigare!

stadium® OUTLET

Christer jobbade 35 år i Afrika Del 2

Utbildade fiskare i FN-regi

Under drygt tre decenniers tid arbetade Björköbon Christer Alexandersson på den afrikanska kontinenten.

BJÖRKÖ Biståndsorganisationen Sida hade som princip att inte låta deras personal stanna längre än fyra år på ett ställe. Christer med familj blev kvar i Tunisien i sex. I mars 1974 reste familjen Alexandersson hem. Men snart gav de sig iväg igen. Denna gång till Trinidad. Christer åkte först – för att ordna bostad och annat praktiskt.

– Husen såg ut som sydstatsbungalows, uppe på en bergstopp låg ett fort och omgivningen var sagolikt vacker. Naturen, musiken allt var fantastiskt, anser han.

Christer blir helt lyrisk när han berättar om den västindiska ön, där en del av befolkningen var slavättlingar och en annan stor grupp bestod av ättlingar till de arbetare som kommit dit från Ostindien och andra länder, samt därtill en mix av olika minoritetsgrupper.

Till fiskeutbildningen antogs 45 elever. Dessa kom från de tre länderna Trinidad-Tobago, Barbados och British Guyana – alltså, 15 unga elever från varje land.

– Det var absolut rätt sorts elever, det vill säga fiskarpojkar som ville lära sig trålfiske. De var motiverade och därför blev nästan alla godkända efter utbildningstidens slut, berättar Christer.

Killarna fick elva månaders undervisning, fördelad på åtta månaders praktik och teori i tre.

Familjen Alexandersson storrivdes och var bara hemma i Sverige en enda gång på tre år.

– Men 1976 kom vi hem för att få ett barn. Min fru ville hit då, fast de hade en bra sjukvård där också, påpekar han.

Fiskeprojektet var så lyckat att det förlängdes i två omgångar. FN:s dåvarande generalsekreterare Kurt Waldheim kom till och med dit och hälsade på vid tre tillfällen. Christer visade då bland annat upp en trål i naturlig storlek som spänts upp för att visa Förenta nationernas överhuvud.

Skolpersonalen bestod av en blandad internationell skara. Marinbiologen kom från England, en kanadensare ansvarade för maskinutbildningen, en sjökapten från Barbados ledde utbildningen i navigation, en norsk fiskare var

skeppare på ett av de två fiskefartygen och Christer var chef för fiskeutbildningen.

Frun ville hem

Till slut ville Wivi ville hem. Hon tyckte att barnen skulle bli lite mer svenska. Därtill kom att de fått lämna en son hos Christers föräldrar i två år, eftersom de inte kunde hitta en skola åt honom på Trinidad.

Christer kände även att han behövde läsa mer och skrev in sig på sjöbefälsskolan i Göteborg. Efter styrmansexamen fick han 1978 jobb på en tanker från Skärhamn. En månad ute och en månad hemma blev det nya arbetsschemat.

Men för den som gått runt i shorts och tunn kortärmad skjorta året om kändes det konstigt att komma hem.

– Där på Trinidad hade vi en fantastisk trädgård med avokador stora som handbollar, kokosnötter och passionsfrukter. Allt var dessutom billigt. Tiden där var verkligen fantastisk, med bra elever och god stämning. Vi var dessutom FN-anställda, vilket gav många fördelar. För oss var det en lycklig tid, de tre åren vi var där.

Som skeppare ombord på en fiskebåt i Trinidad hade han även gjort långa roliga resor för att träna celest navigation, alltså navigation med hjälp av stjärnorna, till paradisiska Grenadinerna. Grenadinerna är en ögrupp bland de södra Små Antillerna i Karibiska havet i Västindien.

Till Afrika än en gång

En annons i Shipping Gazette, för ett bolag i Helsingborg, sökte en representant till Västafrika. Björköbon såg att han hade alla kvalifikationer och ansökte. Jobbet gick ut på att från Mauretanien sälja tagmakrill till fransktalande Västafrika. Hus och bil ingick i tjänsten. Sagt och gjort. Christer åkte till "Västafrikas handelsbod", Las Palmas, för att jobba upp ett kontaktnät för att på så sätt få något att bygga verksamheten på.

– Jag hade ingen aning hur jag skulle gå vidare men letade upp en telefonkatalog och reste med

den runt till branschbolag i olika fransktalande länder.

Till slut utökades kontaktnätet och efter fyra månader kom första ordern. Christer fick även uppdraget att fungera som inspektör på de sovjetiska båtarna som var verksamma där i området.

Efter en tid tog han över hela företaget och allt gick bra ända fram till Nigerias ekonomi blev skakig. Han hade kommit dit 1981 och 1985 började allt kärva när landet drabbades av hyperinflation.

Räkfiske i Gambia

Påskan -86 fick vår Björköbo ett uppdrag som konsult i Gambia, där de fiskade räkor från kanoter.

– Vi pratade med de äldste i de små fiskebyarna för att få deras godkännande. Varje liten kanot levererade mellan 2-15 kilo räkor per dag så det rörde sig om många små produktionsenheter.

En tanke var att skaffa en trålare, för att fiska ett stycke upp i floden och vid dess mynning. Affärsplanen såg bra ut så Christer erbjöd sig att bli produktionschef.

En liten dubbelriggad fiskebåt beställdes från ett varv i Sjötorp och en expert på fiske anställdes.

År 1987 var allt i full gång. Från infödingarnas kanoter bedrevs passivt fiske genom att strutformade nät sattes ut och räkorna drevs in i dessa vid vattenrörelsen, som uppstod vid ebb och flod. Räkorna samlades därefter upp och fördes till en central frysfabrik. Men, nu blev vår huvudperson sjuk och fick åka hem. På Sahlgrenska sjukhuset konstaterades såväl malaria som tbc samt tre sorters amöbainfektion. Christer hade magrat 23 kilo och sattes på en nio månaders lång medicinkur. Under tiden började problemen i Afrika att hopa sig. Utan hans

Christer som moderatör, på tre språk, under den första internationella konferensen för att utveckla kustfisket i de portugisisktalande länderna i Afrika.

vetskap hade företaget startat ett flygbolag och detta dränerade verksamheten på kapital. Fiskeprojektet såldes vidare och drevs ett antal år men vad som hände senare är okänt.

Sju år i Angola

Till julen 1987 hade sjukdomen läkt ut och förnyade kontakter togs med Afrika, denna gång i Angola. Där drev Sida sitt största fiskeprojekt någonsin. Christer blev chefskoordinator för de tre projekt som drevs där. Dels bedrevs fiskeriforskning med forskningsfartyget Goa, dels drev Sida en fiskareskola med 25 anställda och dels drevs

ett hantverksmässigt småfiske. Christer stationerades på fiskeriministeriet i Luanda och ånyo fick han gå en språkkurs, nu för att lära sig portugisiska. Men det var inget större problem, eftersom han behärskade ett par närbesläktade språk. Totalt blev det sju år i Angola.

– Projektet var det längsta jag varit med i, säger mannen som nu njuter ett stilla liv hemma på Björkö efter ett väl förrättat livsverk.

CONNOR AQUIST

Båten Calamares, FAO:s skolfartyg på Trinidad.

Christer och en kompis fiskar stortorsk utanför Angola 1990.

Christer Alexandersson del III

Flera Sida-projekt för Björkö's man i Afrika

Efter tre och ett halvt decennium i utlandstjänst är nu globetrottern tillbaka där allt startade. Christer njuter nu sitt otium hemma på Björkö.

Efter sju år i Angola kom Christer hem till Sverige 1995.

– Först hade jag tänkt stanna tre år till, för jag gillade Angola, men så blev det inte. Jag hade ju kommit bra in i arbetet på ministeriet – inte minst på grund av de välvilliga ministrarna och att jag behärskade språket, så vi hade inte några kommunikationsproblem, säger han.

Christer berättar att lärarna, varav flera var svenskar, var duktiga och därmed blev eleverna välutbildade och kunniga fiskare. Men, tyvärr raserades skolan i ett oväder för några år sedan.

Ett lycka Sida-projekt

Under åren Alexanderssons var i Angola rådde inbördeskrig i landet. Familjen bodde emellertid i säkra områden, som till stora delar var självförsörjande, och de märkte därför inte så mycket av kriget. Huvudstadsområdet var heller inte inbegripet i krigshandlingarna utan stridigheterna pågick mest i landets östra delar.

Skolan som Christer Alexandersson var med och byggde upp fick stor betydelse efter kriget, soldater omskolades nämligen där för ett liv i fredstid. Dessa män fick en utbildning till mekaniker, elektriker eller kyltekniker. Efter studierna fick de med sig en verktygsväska så att de kunde starta en liten verkstad när de återvände hem.

När Christer kom till huvudstaden Luanda i maj 1988 fanns där redan 350 landsmän. Sida hade flera projekt igång rörande mödravård, telekommunikation och fiske. Därtill pågick olika byggprojekt med svenskar inblandade. Exempelvis drevs ett havsforskningsfartyg med svenska befäl och lokal besättning. Speciellt intressant var räkor, pelagiskt fiske (fiske i öppet hav) efter makrill och sardinella.

– Vi samarbetade med en rad nationer och internationella organisationer. På så sätt fick vi fram 20 välutbildade angolanska forskare, framförallt kvinnor. Dessa reste till olika internatio-

nella konferenser, skrev rapporter och så vidare. Ett lycka Sida-projekt med andra ord.

Birgitta hade ett finger med i spelet

En orsak till att Sverige kom in i olika portugisalande länder var att den socialdemokratiska riksdagsledamoten Birgitta Dahl var ordförande i socialistinternationalen, som engagerade sig i de fyra sista portugisiska kolonier som blev självständiga.

– Stapelmaten i Västafrika är fisk, som sardinella, hästmakrill och vanlig makrill. Kustfiskeprojektet som startats i Angola, innan jag kom dit, var emellertid en katastrof. Biståndet hade startats 1976 och skolan -82. Från Sverige var kravet att de skulle starta fiskekollektiv. Alla på Sida var "1968-års barn" och de ville att allt skulle vara kollektivt men fiske och jordbruk lämpar sig inte för kollektiva lösningar och fasta priser. Detta fungerar inte på grund av den svarta marknaden där växlingskursen var helt annorlunda mot den officiella.

Christer genomdrev en privatisering av kustfisket och nu är det fritt.

I dag är Angola ett oljeland, där många investerar och stora byggprojekt är på gång. Luanda har med tiden blivit en av de dyraste städerna i världen!

– Jag gillade jobbet. Där fanns alltid något att sätta händerna i. Jag fick även stopp på det ofördelaktiga fiskeavtalet med Sovjetunionen, där Angola bara fick ut 12,5 procent av intäkterna.

Till Cap Verde-öarna

Efter en kort sejour på Fiskeriverket i Göteborg startade Christer Alexandersson en egen konsultfirma. Vi skriver nu år 1995 och "vår man i Afrika" får ett uppdrag på Cap Verde-öarna för att rätta upp ett danskt biståndsprojekt som havererat.

– Danskarna som var på plats struntade i allt. De bara söp och jagade fruntimmer.

Christer poserar utanför staden Namib i södra Namibia. I bakgrunden syns en fiskeriutbildningsanläggning.

Där var han i 18 månader och kom hem hösten 1998.

Medan Christer var på Cap Verde-öarna fick han nys om ett jättligt EU-projekt i Sydafrika som skulle sättas igång om ett par år. I väntan på start började Christer fiska räkor med några öbor. Här blev han kvar, som kock, fram till nyåret 2001.

I mars samma år ställdes kosan mot Sydafrika, där Christer Alexandersson blev vice projektchef och utbildningschef. Stationeringsort var Windhoek i Namibia och jobbet gick ut på att ta fram ett utbildningsprogram för fiskeribevakningspersonalen.

– En utvärdering gjordes efteråt och den gick bra.

Christer blev kvar där de fem åren som upplägget pågick och kom hem lagom till pensioneringen 2006, ett år innan folkpension. Men att sitta stilla är inte riktigt denne herres melodi. Ett konsultuppdrag, rörande det marockanska kustfisket, åt den amerikanska kongressen lockade.

– De hade ringt Fiskeriverket och fått till svar där att de har en enda person som kan franska, och det var jag.

Projektet var av omfattande dimensioner. Kustfiske,

träd- gårdskultur och djurskötsel ingick i paketet. Björköbon blev ansvarig för det praktiska – det vill säga, båtar, redskap och mottagningsanläggningar. Han fick 12 veckor, uppdelat i två perioder, på sig att skriva en rapport och datum bestämdes för en ny sejour i Marocko. Parterna enades om ett paket om 122 miljoner dollar, fördelade på fem år. Men sedan blev allt tyst. Christer har inte hört en sak därefter.

– Enronkatastrofen, som betraktas som den största affärsskandalen i USA:s historia, kom då så möjligen har allt belagts med tystnad.

"Björkö's man i Afrika" har även fått erbjudande att åka till Somalia men det upplever han som meningslöst vad gäller fisket eftersom området är oroligt och tidigare projekt misslyckats å det grövsta. Han anser att man själv måste tro på ett projekt för att det ska lyckas.

Och om sina många år i den svenska biståndsorganisationen tycker han

– Sida skulle aldrig ha frångått folkbildningsprojektet och yrkesutbildningsprogrammet. Utbildning är A och O för alla. Ska ett

folk resa sig ur fattigdom måste en satsning ske på skolgång för unga. Se bara på Sverige. En av vårt lands viktigaste reformer var folkskolans införande 1842.

Hemma på Björkö igen

Hemma på Björkö sysslar Christer nuförtiden mycket med trädgårdsarbete, underhåll av gårdens hus och bodar och så småfiskas det, tillsammans med brorsan. Plocka svamp och umgås med barn och barnbarn är andra favoritsysselsättningar. Att läsa, något han alltid gjort mycket, är ett annat tidsfördriv. Och tisdagsförmiddagarna är vikta åt forskning i hembygdsförningens regi. Tanken är att detta ska utmynnas i ett häfte eller bok om öns hus.

– Jag blev ensamstående på våren så livet har ändrat sig, säger Björköbon som tillbringat en stor del i andra världsdelar men som nog ändå tycker att borta är bra men hemma ändå är bäst.

CONNY ÅQUIST

Typisk större marockansk kustfiskebåt.

Marockos kust är lång. Här visas en mobil lektionssal som på ett effektivt sätt nådde ut till de små byarna som inte hade egna skolsalar.

Borta bra men hemma bäst. Christer Alexandersson utanför sitt hem på Björkö.